

15. szám.
Aug. 11-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra **2 ft. 10 kr.** új pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VI. kötet.

Előfizetési felhívás

AZ ÜSTÖKÖS

humoristico-belletristicus lap szeptember-decemberi évharmadára.

Ezzel indul meg az **Üstökös** hetedik köteté.

A *hetes szám* mindig szerencsés volt a magyarok történetében! majd meg ássuk, szerencsés lesz-e most is? A *hetedik gyermekről* azt mondják, hogy az meglátja a pénzt; no majd meglássuk, hogy meglátja-e?

Az **Üstökös** évről évre jobban kezdi *természetes határait* elfoglalni. Még csupán hatezer előfizetőre van szüksége, azután bizony lehet tőlünk az európai béke.

Belügyeink annyira szilárdultak már, hogy kényszerülve érezzük magunkat lapunknak

Constitutiót adni.

A *miniszteriális tárczák* eképen osztattak ki :

Belügy-miniszter : *Kakas Márton*; rovatái : *vezérköltmények és emlékjegyzetek; levelek Jánus Pannoniushoz; európai komédiák színlapjai* stb. minden számban.

Igazság-ügyminiszter : *Jókai Mór*; rovatái : *igaz történetek napjainkból; mint például : Dumas Sándor igazi magyar nőkre talál; a fürdő-király; chinai és német civilizátorok; a frakk mint*

kisértet; a monacoi herceg hadizenete; uri multság írókkal és azok nélkül; az alkotmányos légfürdő; stb. stb. minden számban egy.

Külügy-miniszter : *ama bizonyos csizmadia.*

Rajz- és fametszés miniszterei : *Markó Ferencz, Malomszéki és Huszka.*

Adoma és kereskedelmi osztályfőnökök : *Kukoricza János, Ludas Matyi, Kappan Tóbiás, Túzok, Galiba János, Nagyharang, Nagykunsági és több „tárca nélküli“ miniszterek.*

Pénzügy-miniszter : *Deville János, Landerer és Heckenast várában egyetem utca 4. szám. Ide utasítandók az előfizetések és reklamátziók.*

Megvárjuk az előfizető hadseregtől, hogy az általunk kibocsátott alkotmányra mindnyájan fel fognak esküdni s zászlójukhoz mind végig hívek maradnak.

Az adót pedig — nem emeljük följebb : ezentúl is marad az fejenkint **2 ft. 10. kr.** egy évharmadra.

Mely kegyelmi tényünk kihirdetése után illuminálja magát. kiki tetszése szerint odahaza s iparkodjék annak idejében a gyülekezeten megjelenni : non secus facturi!

Datum in arce nostra de monte Széchenyi, quondam Svábhegy.

Az **Üstökös** nagyhatalom nevében :

Ellenjegyzette : **Kakas Márton.**

Jókai Mór, mint felelős szerkesztő.

A január—aprilisi számok már elfogytak.

NEMES BOSSZU ÁLLÁS.

Tanuságos történet, melyben az író tudtával senki sem hal meg.

Irta a „Nagyharang.”

Harmadéve ismertem egy fiatal embert, a ki szüntelen avval ábrándozott: bárcsak nyerhetne ő életében egyszer egy szerény ternót a kis lutrin, ha többet nem, legalább kétszáz forintocskát, úrrá tenné ötet ennyi is.

Sokkal szerényebb kivánság volt, sem hogy Fortuna meg ne adta volna. Az én emberem véghetetlen örömeire megcsinálta a ternót s a kétszáz forint helyett nyert *három százat*.

A mint kikapta a pénzt, futott egyenesen hozzám vele, kiterítette asztalomra, s úgy gyönyörködött a szép új bankókban. Egy fél óra hosszat rendezgette őket; ezt az ötven forintot ide adom, emezt meg amoda, a mi fen marad pedig szép lassacskán eregetem a többi társai után a nagy világba.

— Mind szép édes Kálmán a mit mondál, de attól tartok én, reggelig majd megváltozik terved, s más uton fog az elmenni tőled.

— Nem kell hinni, a mit mondtam megmondtam. Ma estvére meg vagyok híva egy kis theára, ott majd elcsevegünk egy pár órácskát, onnét azután szépen hazamegyek, elkészítem a pénzt a póstára, s holnapután már rendeltetése helyén lesz.

— Tudod mit gondoltam én Kálmán?

— Nos?

— Hagynád te nálam pénzedet holnapig.

— Szükséged van reá?

— Nincsen, de mégis jobb szeretném, ha nálam hagynád.

— Miért?

— Azon furcsának látszó sejtelmem támadt, hogy az a pénz *nem a te zsebedben fogja a holnap reggelt megérni*.

— Attól félsz talán, hogy elveszitem? oh gondoskodni fogok én róla, ne félts engem.

— Ám legyen, tégy úgy a hogy neked tetszik, én nem szólottam semmit.

Kálmán el ment theázni, én meg szépen hon maradtam, s elkezdtem gondolkodni a felől, hogy minő irigylésre méltó állapot az, midőn az embert még háromszáz forint is *úrrá* tudja tenni! Körülbelöl két óra mulva éjfél után pokoli zaj ébresztett fel álmomból, szobám ajtaja valóságos ostromállapotba volt helyezve, valaki kézzel

lábbal dörömbözött rajta, még pedig oly kozák módra, hogy én első meglepetésemben sem többet sem kevesebbet nem gondoltam, mint hogy valami részeg kóborló a magáénak nézte az én szerény ajtómat s be akar jönni. Nem volt más mit tennem, ha azt nem akartam, hogy az ajtómat ki feszegessék a sarkából, — ki kellett nyitnom.

— Türelmet uram, rögtön nyitom!

Felöltözkedtem, s egy tekintélyes vastagságú nádbottal felfegyverkezve, kinyitám ajtómat, melyen a legváratlanabb meglepetésemre a lehető legjózanabb állapotban Kálmán lépett be, még pedig olyan furcsa arcczal, hogy én azonnal leolvastam róla, miszerint a három száz forintot már *elhegedülte szent Dávid*.

— Hát téged mi a manó hozott ide ebben az órában? úgy reám ijesztettél, hogy azt gondoltam egy sereg részeg emberrel lesz dolgom.

— Egyedül vagyok barátom, még pedig olyan irtozatosan józan állapotban, hogy szeretném, ha felét megoszthatnám mással.

— Hogyhogy?

— Hallatlan scandalum! — kiáltott a legindulatosabban Kálmán, s kalapját úgy vágta íróasztalomra, hogy azon mindenféle tárgy tánczra kerekedett.

— Reméllem nem történt valami bajod az éjjel?

— Söt egészen ellenkezőleg, egy egész légio mindenféle rendű és rangú baj, fátum, szerencsétlenség s a jó Isten tudja mi minden ért, ki vagyok hozva sodromból, kérlelhetetlen vagyok elannyira, hogy még ez órában meg fogok verekedni vele.

— Kivel és miért? — kérdém meglepetve.

— Kivel . . . kivel . . . és még azt kérdezed, hát még te is üldözöl vagszálszengemet, hát nem megmondottam százszor, ezerszer és egy milliószor, hogy Hörsög Mártonnal.

— Engedj meg édes Kálmánom, de nem halottam, hogy e nevet emlitted volna, még pedig ha egyébbel nem is, de azzal okvetlenül hizeleghetek magamnak, hogy igen jó emlékező tehetőségem van.

Kálmán engesztelőleg nyujtá jobb-ját felém e szavakkal :

— Bocsáss meg barátom, ingerültségemben nem tudom mit beszélek, e perczen szeretném összerontani az egész világot!

— Hörsög úr miatt? — kérdém nevetve.

— Igen barátom, Hörsögúr miatt, a kit én holnap okvetlenül megkardlapozok.

— Nem győzők eléggé csodálkozni szavaidon, hisz Hörsögnél az egész Kolozsvárt nincs békeszeretőbb öreg úr, ha valami huszonnégy éves ember lenne, könnyen arra a gondolatra jönnék, hogy talán vetélytársodat fedezted fel benne, de így ősz hajszalak s hatvanöt évvel a gyanunaklegkisebb árnya sem érheti.

— És én mégis meg fogom vagdalni, nincs hatalom, a mely meg tudja menteni. Épen azért jöttem hozzád, hogy felkérjelek lennél olyan szives s hívnád ki holnap az én nevemben egy szál kardra.

— De hát végre is, mi tudott tégedet ennyire vérengzővé tenni?

— Elmondom rögtön, hanem előbb jeleld ki a helyet, hova feketem le, mert ki vagyok fáradva.

Ágyat készíték barátom számára, s újból lefekvénk.

— A mint tudod egy kis thea-estélyre voltam ma meghíva, melyet annál készebb örömmel fo-

gadtam el, mivel tudtam, hogy a szép kis özvegy nő is ott lesz, a kinek társaságában nem egyszer tölténk már jó estvéket. Körülbelül tíz óráig beszélgeténk, midőn a háziúr azon indítványt tevő, hogy kártyázzunk. Az indítványt legelőször is a szép özvegy fogadta el, s így nagyon természetesen gyöngédtelenség lett volna visszavonulnom. Leültünk játszani, még pedig macao! Szarkaváriné, — így hívják a szép özvegycet — felkérte a háziurat sziveskedjék százforintocskát kölcsönözni reggelig. — Az én barátom udvarias ember volt, azonnal rendelkezésére adá tárczáját s így nemsokára elkezdők a játékot. Nem egészen egy negyedóra alatt oda volt százforintom, Szarkaváriné előtt pedig egy halom bankó állott. Én miolta ennyire megvénültem, sok játékost láttam, de annyi ügyesség, hidegvérűség s pontos előre kiszámítással még egy-

gyet sem mint ez az asszony. Midőn a tizenkét órát elütötte, az egész társaság *meg volt kopasztra* pénztől, az én háromszáz forintomból nem maradt meg több árva husz forintnál. *Mind a szép asszony nyerte el!* Meg voltunk mindnyájan lepetve, ennyi jártasság a kártyában akár melyik *veterán spillernek* is becsületére váltott volna. Az egyik vendég midőn a szép asszony haza ment, megesküdött, hogy a jövő héten megkéri feleségül, hisz ennek az asszonynak *tudománya kész kapitális*. Őszintén megvallva, eszembe jutott e perczen azon jó tanácsod, hogy hagyjam nálad pénzemet, élénk szemrehányást tevék magamnak, hogy nem fogadtam szót, de

már késő volt minden, most csak az volt a kérdés, a megmaradt husz forinttal mit csináljak? Czéltalanul indultam meg, egyik utcából a másikba mentem, annyira ádva magamat gondolataimnak, hogy azt sem tudtam merre járok, végre beléütöttem valamibe, feltekintek, s magam előtt látok egy öles hosszú baktert, ki nyil-

ván sem többet sem kevesebbet nem gondolhattott, mint hogy részeg vagyok. Szépen kitért az

utamból én meg körülnéztem magamat, hogy megtudjam tulajdonképen melyik utcában vagyok? Az óvárban ál-

lottam. A szögletéről vig zene hallszott, néhány bizonyára jobbkedvű fiatal ember mulatott mellette mint én. A mindinkább élénkülő zene egy jó eszmére vezetett, a megmaradt husz forintal éjeli zenét csináltatok az én szép Emmámnak, gondolám magamban, ennyi figyelmet régebben is megérdemelt volna már tőlem, hisz ő olyan jó irányomban, annyi gyöngédséggel halmoz el mindig, valahányszor meglátogatom. Egy hosszú hete nem voltam úgyis nála, e kis meglepetéssel bizonyára kibékítem hosszas elmaradásomért. Visszatértem s bementem a vendéglőbe. Összevissza egy kucsébert s négy vendéget találtam, melyek közül az egyik úgy el volt már ázva, hogy a pinczéért „kedves kicsi feleségem“-nek szólítottatta, s okvetlenül meg akarta csókolni, a más három pedig szintén olyan szomorú állapotban volt, hogy hol a koppantót, hol a fidibusztartót nézték boros üvegnek. A kucséber is nagyon szánandó állapotban volt. A nyolcz tagból álló banda rögtön elfogadta ajánlatomat, elvittem őket az Emma ablaka alá, s elkezdtem az éjjeli zenét, magam pedig félre vonultam az ablak alól. Minő édes álmai lehetnek most Emmának, gondolám magamban, a mit most játszanak éppen legkedvencebb operájából való, oh eddig bizonyosan fölébredt már, s eszébe jutottam . . . ha a kíváncsiság mégis ablakához vezetné . . . úgy szeretném látni egy pillanatra. — Egyik gyönyörű darabot a másik után játszik, de az ablakfüggöny még sem mozdult meg . . . őszintén meg-

vallva, kezdtem már kissé neheztelni Emmára, bántott, hogy észre sem akarja venni a zenét, s úgy viseli magát, mintha nem is érdekelné. A legutolsó darabot játszik már, midőn az ablakfüggöny végre megmozdult, s utána rögtön a lehető legnagyobb robajjal kinyílt az ablak is . . . és . . . és . . . képzeld barátom . . . egy . . .

— Nos? — kértem Kálmántól.

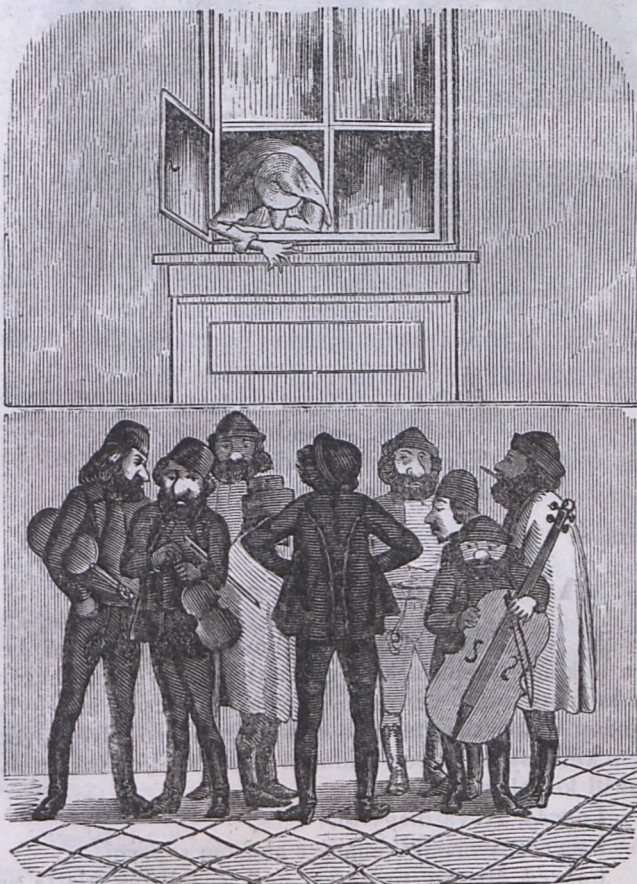
— Egy valóságos monstrum dugja ki a fejét, kihez képest Quasimodot Adoninak lehet nevezni. Képzeld, a kedves Emma alakja helyett egy fehér hálósipkás borotvált bajuszú és állú vén embert, s felfoghatod mekkora lön meglepetésem, miután tudtam, hogy ilyen alak nem létezik Emma családjában.

— Hát meddig fogtok itt az ablakom alatt czinczogni? eltakarodjatok innét, a míg elő nem kapok egy pál-

czát, mert úgy elpipaszárazlak vele, kogy völegény korotokban is sírva fogtok reá gondolni.

Az első meglepetéstől alig tudtam magamhoz térni, az a csunya arcz egészen konfuzióba hozott.

— Hát az úr kicsoda s mit keres ennél a háznál? — kérdém.

— Mit tartozik az az úrhoz, ismétlem, hogy hordják el magukat innét, s ne várják, hogy ki-menjek.

— De már ez mégis sok! — vágék szavába — rögtön feleljen, mit keres ön itt a háznál, de legkivált ez ablakban!

— Hallatlan dolog, hogy az embertől még azt is számba kérjék, mit keres saját szállása ablakában?

— Mielta az uré ez a szállás?

— Negyed napja már.

Hogy óriás nagy bakot löttem, ennyi már világos volt előttem.

— De hát azt mondja meg nekem most, hogy az urat hogy hívják?

— Engemet?

— Egyenesen önt!

— Valóságosan úgy viseli magát mint valami executor. Az én nevem Hörcsög Márton.

— Hát most már azt mondja meg nekem az úr, hogy merte magát általunk két hosszú óra olta muzsikáltatni? miért nem szólott rögtön? Az úr ezt inperitencziából tette, ezért még számolni fogunk egymással igen tisztelt Hörcsög András uram.

— Mártonnak hívnak, tanulja meg a nevemet.

— Bánja az ördög, ha Judásnak hívják is! — feleltem ingerülten s elrohantam onnét, a zenészek kaczaja közt.

— Nos azután?

— Hát nem elégszel meg ennyivel, még többet is akarsz?

— Nagyon természetesen, mert még idáig nem találok elegendő okot arra, hogy megkardlapozd Hörcsög urat, a ki egy igen tiszteletreméltó öreg úr, s emellett még tökepezés, értetted, tökepezés! a ki jó kamatra még neked is kölcsönözhet, s ez a körülmény okvetlenül megérdemli, hogy figyelemmel légy irányában. Azután még ha jól megfontolod a dolgot, hát a végen kisül, hogy te vagy a hibás.

— No még csak ez volt hátra!

— Ismétlem, hogy egyenesen te vagy a hibás. Te elmégy éjnek idején egy olyan embernek az ablaka alá, a ki történetesen nem nagyon bolondul a zene után, fellármázod éjjeli zenével a legédesebb álmából s midőn távozásra szólít fel, hát még te állasz a kertelés felől! Ajánlom, hogy reggel azonnal menj el hozzá s hozd helyre hibádat, mert praxisból mondhatom, nem jó a tökepezésesekkel haragban lenned.

Kálmán felelet helyet befordult ágyában a fal felé, takaróját felhúzta a füleire annak jeleül, hogy nem is akar eféle beszédet hallani.

Reggel midőn felébredtem, vendégem ágyát üresen találtam. Felöltöztem, s azon biztos reményben ültem dologhoz íróasztalom mellé, hogy egy pár óra mulva minden bizonynal visszajön Kálmán. Nem csalódtam.

Legelőször is kezét nyujtotta engesztelésül, azután egy levelet mutatott, melyben Emma igen gyöngéden megköszöni a mult éjjel neki szánt zenét, melyet ő ujszállásuk ablakából végig hallgatott, miután csak a harmadik szomszédba költöztek, s írja, hogy e kis tévedés mennyi multságot szerzett neki, midőn látta Kálmán zavart helyzetét.

— Mikor küldötte Emma ezt a levelet?

— Egy órával ezelőtt hozta a szobaleánya,

épen midőn egy levelet végeztem be Höresög úrnak, melyben kihívtam.

— S elküldötted?

— Nem.

— Tehát?

— Magam mentem el hozzá.

— Csak remélem volt annyi esze s nem fogadta el kihívásodat?

— Sokkal fényesebben bosszultam meg magamat!

— Megbosszultad . . . ?

— Igen barátom: megbosszultam rajta magamat, mert . . . mert . . . két száz pengő forintot kértem tőle kölcsön s adott!

SZERELMI KÓLIKÁK. VIII.

Itt leslek, itt várlak
Én édes galambom,
Három óra hosszat
Már a hideg gangon.

Még csak gyertyavilág
Sincsen a szobadba,
Legalább a frakkom
Melegednék nala.

Hejh! ha mással mulatsz
Odabenn, galambom,
Törjön ki a nyakad
Itt a hideg gangon.

Az ügyvéd és a kéményseprő.

X. városában mindenik kéménytől 10 pengő kr. járt a kéményseprőnek. Egy nőtlen ügyvédnek házán két kémény volt, de ő egész éven által csak az egyik kémény alatt tüzelgetett. A kéményseprő elvégezvén ezen kémény seprését, indul a másik felé. Ekkor ily beszéd keletkezett:

Ügyvéd. Hová megy ön?

Képrő. A másik kéményt akarom seperni.

Ügyvéd. Hiszen tiszta az, nem tüzeltünk alatta az utóbbi seprés óta!

Képrő. Az mindegy, 10 kr. jár mindenik kéménytől, akár van füstölve akár nincs.

Ügyvéd. No jó. . . Én instántia író vagyok, kell vagy nem önnek instántia, megírom két pengő forintért, aztán fogja ki belőle a tíz pengőkr.

Két ürüt ígért.

Dömötör napján juhász-fogadás végett összejöttek a gazdák. Egy juhász, ki szeretett volna beszélgetni, előre elment a gazdák közül egyhez, kérvén pártfogását, ráadásul egy pár szép ürüt ígért. „Jól van, csak jelenj meg ott, majd ajánlani foglak.” Ajánlotta is, de nem köszönte meg.

— Ezt fogadjuk meg, becsületes igaz ember, már nekem két ürüt ígért.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tisztelt Kakas Márton úr!

A Bolond Miska egyik számában Mátyás Mátyás, leírva egy vadászatot azt mondja a többek közt, hogy ő ez alkalommal három darab szarvast pusztított el és 13 rókát lőtt. Azt a világot, melyet ez a leírás érdekelt tán a szarvasok portraitja is érdekelni fogja, itt küldöm azért hiteles másolatban és hiven találva :

Mi a rókákat illeti, ő azokat csakugyan meglőtte. Hogy épen 13 volt-e, azt nem tudom, mert nem olvastam meg, de többnek gondolom. Mi pedig a portrajtjukat illeti, sajnálom, hogy azokat nem közölhetem, mert mielőtt lerajzolhattam volna feltörölték őket.

Egyébiránt ajánlom magamat tisztelt uraságod kegyeibe jövőre.

Iskirics, s. k.

Mátyás Mátyás úr egyik vadásztársa és
photographirozó művész.

U. I. Annyit is mondhatok, hogy Kakas Márton egészségeért én mondtam toasztot. Bolond Miska csak ivott rá, de olyan képet vágott hozzá, a mit megint szeretnék lepingálni. — Épen a pecsenyénel voltunk, s nekem az arczképe nagyon jól esett mellé ugorának.

— N. úr mértéktelen borital következtében vizibetegségbe esett, s midőn orvosa ki ugyanis tudta a betegség okát, de ezt a betegtől magától akarta hallani, kérdezte :

— Nem ivott-e mértéktelenül bort?

Azt felelé a beteg : hogy ő mindig igen mértékletesen élt a borral.

— De uram, — mondá az orvos, mindenkép ki akarván a beteget vallasni, ha én úgy gyógyítom önt, mintha nem borital idézte volna elő baját, s az igazi ok mégis az, úgy nem jó lesz a dolog.

— Már édes doctor úr, én most is csak a mellett maradok, hogy nem voltam soha nagy borivó, hanem azért csak tessék hát úgy gyógyítani betegséget, mintha borital okozta volna — felelé N. úr egész resignációval.

— N—te tábornok, a nápolyi camarilla főfőtagja, a mint száműzetését megtudta, rendjét leszakítá s földhözvágva összetaposta. Mint mondják, a tábornok rendjét az által érdemelte ki, hogy gyönyörűen tudja *tán-czolni a polkát*. Illó tehát, hogy a mit a *csizmája orrával* szerze, azt a *csizmája sarkával* tegye semmivé.

— (Mért van a csehek oroszánjának két farka). Hát mikor *Barbarossa Fridrik* a cseheknek vitézségük jutalmául azt engedte, hogy az országczimerbe ezentúl egy *oroslányt* kapjanak, a piktor, a ki a czimert formálta olyan jól kiszabta a mértéket, hogy az oroslány

farkának már nem maradt hely a táblán; ezen nagyon megöröltak a derék csehek, hogy hisz ez aztán így nem oroszán, hanem majom! mely panaszkodtak meghallván a császár, nehogy egy fark miatt magára haragítson egy országot, azt rendelé, hogy ha már olyan nagyon sokat tartanak az oroszánjuk farkára, legyen nekik *egy helyett kettő*. — Így meséli azt valami jámbor német újságíró.

— (Egy kis statistica). Ez évben volt alkalmam különböző fordulónál különböző tájain az országnak 64 currens mérföldnyi utat tenni, útközben az volt a mulatságom, hogy a legközelebbi években elültetett fákat számlálgattam az út mellett; két sorban az országút mellett elültetett fák száma tett 50000 darabot; azok közül meg volt éledve 29; már most ha kiszámítjuk, hogy 50000 fának az elültetése kívánt 1000 napszámot; hozzászámítva felügyelői forspontokat, huszonnégy rizsma papírost protokollum-fölvételre, és egyéb erogatumokat; tehát minden megéledt fa benne van a statusnak *20 osztrák forintjában*.

— (Szentelen kérdés). Hogyan van az, hogy a pesti lapok bizonyos *Pesten történet* dolgokat rendszeren a *bécsi lapok* után közölnek? — (megfejtésére nem tüzetik ki jutalom).

— (Nyelvtani indítvány). Tudjuk, hogy a „ka“ ragozat a nevek végén *kicsinyítő* értelmezést fejez ki, így Károly, Károlyka, stb. Mi következőleg indítványozzuk, hogy miután *Szabadka* város csakugyan nem érdemli a kicsinyítést, ellenben valósággal nagykorúnak tekintendő, hagyassék el neve végéről a „ka“ ragozat.

— (Helyreigazítás az *Augsburger Allgemeinenak*). *Székács* pedig nem annyit jelent, hogy „Seekatz“ hanem jelent egy olyan „ács“ mestert, a ki magának oly magas „szék“-et alkotott; a hova ha felül, az ország minden részében kalapot emelnek előtte.

Széchen.

Egy ízzel kevesebb e név, mint Széchenyié volt,
Még is megmozdítja az álló földet alattunk.

Két különböző elvű politikushoz.

Soh se czivódjatok édes jó barátim!
Közös czélhoz siet különböző utunk.
Az pedig mi felénk aként fordulva áll,
Mint föld tulsó felén álló antipodunk.
S a mi mostan felénk talppal fordulva áll,
Nyugotnak keletnek induljunk bár felé,
Más tengereken át, más delejtű iránt,
Benne találkozunk; — lesz ott ölekezés!

A 14-ik számbeli rébusz megfejtése.

(„Evokánál“)

Ama bizonyos eszismadia beszélgetései az ő feleségével.

Messinában *Bosco* a főparancsnok, no ha ez *uoyan ez a Bosco*, a ki mellékesen *ezermesteri* tudományokkal is foglalkozik, ezúttal gyönyörű alkalmá lesz, magát a publikum előtt kitüntetni. Ilyenek például : három ezer embert egy mozsárban *összetörni*, ágyuból kilőni s *Galibády* zsebében *ismét megtalálni*; királyi hadihajókat legénységgel együtt *elchangirozni* a palermói kikötőbe; három óráig ágyuztatni az ellenségre anélkül, hogy annak kára essék; egy tucsat kártyából csupa *tőhfilkókat* húzni elő; *egy palacskból* bort, sert, pálinkát, alkotmányt és ostromállapotot tölteni ki; birkákat *átváltoztatni* oroszlanokká; a saját maga és ágyui torkából hol tüzet, hol *háromszínű szalagot* okádni; nagy vereségek után *győzelmi bulletinek*et szerkeszteni, egy kard hegyén egy országot *balanciroztatni*; egy salto mortaléra *Calabriába átugrani*, s más efféle kunsztruccokat . . .

— Hm, hát már annyira volnánk? Már *Pelissier* jön Nápolyba? (Hát aztán?) Hát ha értenél francziául tudnád, hogy *Pelissier* annyit tesz mint „szűcs.” Már pedig *Napoleon* nem szokott előre inni a *medvebőr* árára ő csak akkor szokta a *szűcsöt* küldeni, mikor már a *kész bőröket* kell átvenni további *megmunkálás* végett.

— *Napoleon* *Afrikába* is át akar utazni? — Meglásd még valami *déli kérdést* hoz haza. Alkalmasint ott is vannak *Franciaország*nak holmi elérendő *természetes határai*.

— *Spanyolország* ismét egy hatalommá lesz, *Napoleon*ék megrestaurálják! *Európa* nem is lehet hátatlan azon státus iránt, melynek köszönheti a *dohányt*, a *krumplit*, a *jezsuitákat*, az *inquisitiót*, *Pepitát*, és más egyéb amerikai növényeket.

— *Grecsa* tábornok sem volt szerencsésebb mint *Manna* az ő küldetésében; hiába : azt tartják, hogy *graeca fides!*

— Hanem végtére akadtam mégis egy dologra, a mit magam sem értek; azt már látom, hogy *Garibaldí* és *Clári* konvenczióra léptek egymással; de hogy melyik fizet a másiknak *konventiót*? azt nem tudom kivenni belőle. (Bizonyosan *Klári* fizet *Garibaldinak*, mert hiszen ez *arat* és *csépel*, amaz csak *nézi*).

(Mennek-e már azoknak a szegény *syriai* keresztényeknek segítségükre?) Hja asszony, az nem úgy megy, a hogy te gondolod; mikor egy ilyen országrész kigyullad, az ujságírók elkiáltják magukat, hogy „tűz van!” — ne hidd, hogy erre a szóra a hatalmasságok rögtön szaladnak vontcsövű ágyúkkal s más efféle *fecskendőszerszámokkal* oltani. Nagy sora van annak. Előbb összeülnek konferenciára, a hol constatiroztatik, valjon igazán ég-e valami? hol gyulladt ki? mekkora a tűz? fenyegeti-e a szomszédházakat? továbbá inquiráltatik, nem a gazda maga gyújtotta-e fel a házát? avagy nem gonosz szándékú gyújtogatás következtében lobbant-e fel a láng? volt-e biztosítva a ház az európai kölcsöntűzkármentesítő társulatnál? mekkora összegben? ér-e annyit? Ha mind ezek tényleg megállapítottak, akkor megvitattatik, hogy valjon nem volna-e képes maga a házigazda is eloltani a tüzet, szükséges-e segítségére menni? Ha beláttatik, hogy ő maga nem teheti, akkor tanács ületik a felett, hogy ki menjen hát segítségére és hanyad magával? hol álljon meg? és meddig maradjon ott? Ezen közben pénz gyűjtetik a szegény bennéző emberek lelki üdvéért mondandó gyászmisék tartására; item : epitaphiumok és szemfüdelek készíttetnek a romok közül előhuzandók számára. (De isz így aztán mire odaérnek, majd csak a füstölgő romokat találják.) Tudod, sokkal könnyebb a tönkre jutott gazdától a leégett ház-helyet megvenni, mint az ép házát; hát csak hadd kiabáljon, azt tartják.

— Most érti már az ember, hogy miért győznek ezek az *olaszországi Székelyek*? (Siculi.) Im megmagyarázza *Dumas Sándor* egy levelében. Bizonyos *Nissorit* egy ágyugolyó úgy leüti a lórúl, hogy ottmarad *halva*, de kis idő múlva meggondolja magát, hogy ez ránézve nagyon kellemetlen következtésü lehet; a miért is jobbnak látja úgy tenni, mintha semmi meghalásról sem tudna semmit s még azután négy embert meg egy lovat sajátkezüleg megöldös. Hiszen ha én tudnám, hogy egyszeri haláltól meg nem halok, még....

Melléklet : Előfizetési felhívás az „Üstökös” 1860-ki szeptember—decemberi évharmadára.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása : Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)